

Митю. (поклонено) Добъръ ви день.

Х. Коста. Добръ дошелъ; запоядай (сочи му столъ).

Митю. Благодарѣж (сѣда).

Х. Коста. (на Райчя като му дава тефтеритъ и ключо-
ветъ) На да отворишь дюгения (Райчю зема и излиза). (на
Митя) Е? що има що нѣма? — Алжшъ-веришитъ какъ сж?

Митю. Слава Богу. . . . добръ.

Х. Коста. Бе тѣй не сж добръ, ами за сега тѣй же кажемъ,
че да видимъ. . .

Митю. Ще са благодаримъ и до толкозъ.

Х. Коста. То тѣй я! — Е, ами що чувамъ? струвашъ ниетъ за
задомьяваніе, а?

Митю. Ако ще Господь, и вѣй ако имате благодареніе.

Злата. Благодареніето, то. . . нѣй още го нѣмаме.

Х. Коста. (намусено на Злата) Ти мълчи тамъ [на Митя]
Благодареніето отъ наша страна твърдѣ биле го има; ами стига
отъ ваша страна да имате време, та. . . по-скоро да стане тѣжи
работа. Менѣ тѣй ми ѣ табихетя: като намислѣж една работа,
искамы по-скоро да я видѣж въ редъ.

Митю. Това е и доброто.

Злата. На киръ хаджия тѣй му ѣ табихетя, ами да видимъ
и другія челѣкъ како ше каже.

Х. Коста. Другія челѣкъ нѣма какво да казва.

Митю. Отъ моя страна — правото — азъ го желаѣж, та ако
обичете. . . азъ сѣкакъ съмъ склоненъ. — Имамъ голѣмо благо-
дареніе да са замѣсѣж най-паче като съсъ вастъ хора; защо че,
както знаете, азъ съмъ самичѣкъ съ баща си — нѣмаме близки
родове — та затова гледамъ да са съберѣж съсъ добри хора.

Х. Коста. Пекій, и нѣй като тебе зетъ тѣрсимъ.

Злата. Салъ да имаме то време, ами го нѣмаме.

Х. Коста. Времето му нему е твърдѣ добръ на мѣсто.

Злата. Ба не е, хаджи.

Х. Коста. Ти мълчъ тамъ (на Митя) Вижъ да ти обадиж: да
направимъ една работа биз-бизе, анаджиму; нито нѣй же тѣр-
симъ много много, нито пѣкъ вѣй — да н' са простираме, зере
времената днесъ не сж твърдѣ да са отпуца края на кесіята.
Вжтрѣ въ два деня да са притѣна, анаджиму.

Митю. На такъво мѣнѣе съмъ и азъ — безъ излишни раз-
носки.

Х. Коста. Ако щешъ подиръ вѣнчилото една софра на сва-
тѣтъ, — колкото да му стане адетя.